

Biuro Poszukiwań i Identyfikacji

<https://poszukiwania.ipn.gov.pl/bbp/aktualnosc/20518,Tadeusz-Bejt-spozal-z-honorami-na-Powazkach-w-Warszawie.html>
05.05.2024, 22:12

Tadeusz Bejt spoczął z honorami na Powązkach w Warszawie

29 czerwca w Warszawie odbyły się uroczystości pogrzebowe śp. Tadeusza Bejta, uczestnika Powstania Warszawskiego, kuriera Komendy Głównej Armii Krajowej na Wołyniu i w Ankonie, żołnierza konspiracji podziemia niepodległościowego. Ceremonia pogrzebowa rozpoczęła się Mszą Świętą w Parafii Rzymsko-Katolickiej p.w. św. Karola Boromeusza na Powązkach. Po nabożeństwie odbył się pogrzeb z wojskowymi honorami na Cmentarzu Powązkowskim (Stare Powązki).

Tadeusz Bejt został aresztowany 28 września 1947 r. i skazany na śmierć przez komunistyczny Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie. Zamordowany w więzieniu przy ul. Rakowieckiej w Warszawie 11 lutego 1949 r. Jego szczątki zostały odnalezione 13 maja 2013 r. na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie, w kwaterze „Ł”. Jego nazwisko podano do publicznej wiadomości podczas uroczystości wręczenia not identyfikacyjnych rodzinom ofiar w Belwederze w Warszawie 22 lipca 2022 r.

W uroczystościach pogrzebowych uczestniczyli prof. Krzysztof Szwagrzyk, zastępca prezesa Instytutu Pamięci Narodowej oraz Adam Siwek dyrektor Biura Upamiętniania Walk i Męczeństwa IPN.

Prof. Krzysztof Szwagrzyk podkreślił, że w więzieniu na Rakowieckiej został uśmiercony wybitny Polak, patriota, bohater, człowiek wyjątkowej charyzmy i męstwa, wykonujący niezwykle misje, jak chociażby ta z wiosny

1944 r., kiedy udał się na Wołyń do sztabu 27 Wołyńskiej Dywizji Armii Krajowej.

- Człowiek, który bierze udział w Powstaniu Warszawskim, w zgrupowaniu „Radosław” - batalionie „Czata 49”. Bierze udział w walkach na Woli, jest na Starym Mieście, przechodzi kanałami do Śródmieścia. Człowiek, który po wojnie nie zaprzestaje walki; udaje się do armii gen. Andersa do Ankony, wykonuje misje na rzecz polskiego państwa, tworzy ośrodek wywiadowczy i przerzutowy w Berlinie. Dzięki jego pracy uratowano z Polski wielu ludzi - oficerów AK, żołnierzy podziemia, którzy inaczej doświadczyliby w więzieniu śmierci. Dzięki niemu zostali uratowani. Człowiek, który został skazany na karę śmierci w roku 1948, a wcześniej porwany i przewieziony przez komunistyczne służby tutaj, do Warszawy, na ulicę Rakowiecką. W poniedziałek, 13 maja 2013 r. na nieodległej „powązkowskiej Łączce” odnaleźliśmy jego szczątki na niewielkiej głębokości około jednego metra, rzucone twarzą do ziemi, a na nich charakterystyczny znak, który pozostaje po zbrodniach komunistycznych - ślad po strzale w potylicę. Odnaleźliśmy także w jego głowie maleńki pistoletowy pocisk, który zakończył jego młode życie (26 lat). Pocisk, zamiast przynależnego mu krzyża Virtutti Militari - to go spotkało w systemie komunistycznym za jego zasługi dla Polski - mówił podczas uroczystości wiceprezes IPN.

Ks. Tomasz Trzaska podkreślił podczas homilii, że Tadeusz Bejt był bardzo młody, gdy zaczął prowadzić swoją działalność dla niepodległej Polski. „16 letni Tadeusz musiał zadać sobie pytanie, które postawił przed nim świat: »Czy będziesz walczył o niepodległość Polski? Czy będziesz walczył z niemieckim, a potem sowieckim okupantem?«. 16-latek nie miał wielkiego wyboru, ale też nie pozostaje obojętny, jest świadomy”.

Karol Świętorzecki, siostrzeniec ofiary, przypomniał, że po śmierci Tadeusza na prośbę jego matki o wydanie zwłok syna z komunistycznego więzienia usłyszała: „My zwłok bandytów nie wydajemy i żadnych jego rzeczy”.

Tadeusz Bejt spoczął z honorami na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie w rodzinnym grobie, obok swojej matki Anny Bejt i siostry - powstańczej sanitariuszki

Marii Nitowskiej.

Biuro Upamiętniania Walk i Męczeństwa IPN przeprowadziło renowację grobu, na pomniku nagrobnym została zamontowana nowa tablica inskrypcyjna.

Tadeusz Bejt urodził się 20 maja 1923 r. w Mękolinie w pow. płońskim. W okresie okupacji należał do Armii Krajowej, pełniąc funkcję kuriera. Walczył w powstaniu warszawskim w zgrupowaniu „Radosław” w batalionie „Czata 49”. Po jego upadku został osadzony w Pruszkowie, a następnie w obozach na terenie Niemiec. W maju 1945 r. powrócił do Polski. We wrześniu 1946 r. nawiązał kontakt z oficerem wywiadu II Korpusu i po przedostaniu się na teren alianckich stref okupacyjnych rozpoczął w październiku 1946 działania mające na celu stworzenie komórki wywiadowczej z siedzibą w Berlinie. Organizował drogi kurierskie i punkty przerzutowe na granicy polsko - niemieckiej dla osób ściganych przez komunistyczny aparat bezpieczeństwa oraz członków rodzin żołnierzy II Korpusu. Współpracował z prowadzącym działania wywiadowcze na rzecz II Korpusu na terenie Polski rtm. Witoldem Pileckim. Został zatrzymany w swoim mieszkaniu w Berlinie pod koniec września 1947 r. Skazany przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie 18 listopada 1948 r. na karę śmierci. Wyrok wykonano 11 lutego 1949 r. w więzieniu przy ul. Rakowieckiej w Warszawie.

Fot. Mateusz Niegowski (BUWiM).

28.06.2023 r.

Fot. Mateusz

Fot. Mateusz

Niegowski (IPN)

Niegowski (IPN)

Niegowski (IPN)

Fot. Mateusz
Niegowski (IPN)

Fot. Mateusz
Niegowski (IPN)

Fot. Mateusz
Niegowski (IPN)

Fot. Mateusz
Niegowski (IPN)

Fot. Mateusz
Niegowski (IPN)

Fot. Mateusz
Niegowski (IPN)

Kalendarium

Prac

Rok	2003
Rok	2006
Rok	2007
Rok	2008
Rok	2009
Rok	2011
Rok	2012
Rok	2013
Rok	2014
Rok	2015
Rok	2016
Rok	2017
Rok	2018
Rok	2019
Rok	2020
Rok	2021
Rok	2022
Rok	2023
Rok	2024